

Για τους αδικοχαμένους της Ήλιος

/ [Πεμπτούσία](#)

image not found or type unknown

14 Αυγούστου 2005! Όλο το Αιγαίο ετοιμάζεται να γιορτάσει την Κοίμηση της Παναγιάς μας! Ο Δεκαπενταύγουστος είναι το Πάσχα του καλοκαιριού. Παντού τραγούδια και χοροί, ξεφαντώματα.

Μόνο που εκείνο τον μαύρο Αύγουστο του 2005 πλάνταξε ολάκερη η Κύπρος από την άφατη οδύνη. Θρήνος. Κοπετοί. Συγκλονισμός στο πανελλήνιο. 121 άνθρωποι, αγαπημένοι μας βρήκαν τον πιο φρικτό θάνατο. Κάηκαν στα συντρίμια του αεροπλάνου της Ήλιος, καθώς πήγαιναν χαρούμενοι για διακοπές. Τα όνειρά τους συντρίμια, αποκαΐδια στις πλαγιές του Γραμματικού. Κι όσοι έμειναν πίσω να σέρνουν τον ανείπωτο πόνο τους κάθε χρόνο στο Μαύρο βουνό. Η ελληνική τραγωδία σε όλο το μεγαλείο της.

«Ἔστιν οὖν τραγωδία.». Ο ορισμός της τραγωδίας κατά τον Αριστοτέλη: «δι' ελέου και φόβου περαίνουσα των τοιούτων παθημάτων κάθαρσις».

Πού είναι η κάθαρσις αυτών των παθημάτων; Πώς θα αναπαυτεί η ψυχή των 121 ανθρώπων, των δικών μας ανθρώπων που κάποιοι «χωρίς αιδώς» τους κατέστρεψαν τη ζωή; Ποιος τους έδωσε το δικαίωμα να παίζουν με τις ζωές των αθώων που το

μόνο που ζήτησαν είναι να χαρούν με τις οικογένειές τους λίγες ημέρες ξεγνοιασιάς;

Ποιος θα αντικρίσει τα ορφανά που έμειναν πίσω, και μάλιστα τους κούρεψαν και τα ψίχουλα που τους έδωσαν;

Ποιος θα ξαναφέρει στην πραγματικότητα τη μάνα που έγινε φυτό;

Ποιος θα ξαναδώσει σε όλους τους συγγενείς το χαμόγελο που χάθηκε από το πρόσωπό τους;

Ποιος θα αποζημιώσει τις ρημαγμένες καρδιές τους;

Δεν είναι άψυχα αντικείμενα που χάθηκαν. Είναι ανθρώπινες υπάρξεις που είχαν τη δική τους ζωή, τα δικά τους όνειρα, τους φίλους και τους αγαπημένους τους.

Εκείνη τη μαύρη Κυριακή βρισκόμουν στο Παραλίμνι για ένα μνημόσυνο. Είχαμε βγει από την εκκλησία του Αγίου Δημητρίου και πήγαμε σε ένα σπίτι για καφέ. Αίφνης, ξέσπασε η μπόρα που θα γινόταν τσουνάμι και θα παρέσυρε με τα πελώρια κύματά του όλο το νησί. Μαζί μας και συγγενείς των θυμάτων. Θρήνος και ολολυγμός! Ξεκλήρισμα οικογενειών. Ένα μαύρο πέπλο σκέπασε απ' άκρη σ' άκρη το νησί μας.

Αχ, αυτός ο Αύγουστος! Θανατερός! Αύγουστο φύγαμε κυνηγημένοι από τα σπίτια μας. Αύγουστο δολοφονήθηκαν αμέτρητα παιδιά μας. Αύγουστο, και πάλι 14 του μηνός, παραμονή της Παναγιάς, ξεκίνησε η θανατηφόρα συμφωνία των αρμάτων που βεβήλωσαν το σώμα της Μεσαορίας μας εκείνο το μαύρο καλοκαίρι. Μαχαιρωμένος Αύγουστος, Μαχαιρωμένο καλοκαίρι.

«Πάλι τα ίδια και τα ίδια, θα μου πεις, φίλε!».

Όμως, τη σκέψη του πρόσφυγα, όπως και τη σκέψη του συγγενή που έχασε για πάντα τους αγαπημένους του

«δοκίμασε να την αλλάξεις, δεν μπορείς».

Δεν μπορείς, γιατί

«κι η φρίκη

δεν κουβεντιάζεται, γιατί είναι ζωτανή

γιατί είναι αμίλητη και προχωράει~

στάζει τη μέρα, στάζει στον ύπνο

μνησιπήμων πόνος».

Μνησιπήμων πόνος είναι ο πόνος που μας θυμίζει τα παθήματά μας που συνιστούν ένα παλίμψηστο. Ένα παλίμψηστο της μνήμης, όπου πάνω στις παλαιότερες μνήμες και εικόνες επικάθονται οι νεότερες. Είναι επίσης κι ένα μάθημα για το άλγος, για τον πόνο, για την αίσθηση της απώλειας.

Πώς να ξεχάσω τον αγαπημένο μου μαθητή Ανδρέα Προδρόμου που προσπαθούσε μόνος κι αβοήθητος να σώσει το αεροπλάνο! Σαν τον μυθικό Άτλαντα σήκωσε στους ώμους του ολάκερη τη γη. Προσπαθώ να συλλάβω το μέγεθος της αγωνίας που βίωσε εκείνα τα λεπτά. Το νόημα που έκανε ότι είδε τα πολεμικά αεροπλάνα που πετούσαν δίπλα του. «Διά χειρός έδειξε ότι με βλέπει» ακούεται να αναφέρει στο ηχητικό ντοκουμέντο ο πιλότος ο οποίος είδε το αεροπλάνο να προσκρούει στο έδαφος σε κείνη τη μοιραία βουτιά του θανάτου.

Ο Αντρέας μου με το γιλέκο και το μπλε πουκάμισο που έδωσε μια άνιση μάχη με τον Χάροντα. Που απέδειξε ότι ο ηρωισμός δεν κρίνεται μόνο στα πεδία των μαχών. Ηρωισμός είναι και ο αγώνας για το ανέφικτο!

Η περίπτωση του Αντρέα συνοψίζει την τραγικότητα σε όλο το μεγαλείο της. Σαν τους ήρωες του Αισχύλου που γνωρίζουν το προδιαγεγραμμένο τέλος τους, κι όμως μάχονται ενάντια στη Μοίρα. Σαν να κυνηγούσε χίμαιρες εκείνες τις εφιαλτικές τελευταίες του στιγμές. Ένας δονκιχώτης των αιθέρων. Έπεσε στο πεδίο της τιμής και του καθήκοντος. Έμεινε να φυλάει τις Θερμοπύλες που του έλαχαν σε τόσο νεαρή ηλικία, πιστός στο καβαφικό χρέος και τηρώντας στην πράξη τις αξίες με τις οποίες γαλουχήθηκε εξ απαλών ονύχων.

Ο Αντρέας με την αγαπημένη του τη Χάρις Χαραλάμπους, όλα τα ανήλικα παιδάκια, όπως και όλοι οι άλλοι αγαπημένοι μας με τον τραγικό τους θάνατο πέρασαν στην αθανασία. Σίγουρα βρίσκονται σε χώρους παραδεισένιους. Χωρικοί του απέραντου γαλάζιου. Κει που τους απάλλαξε ο καιρός. Κει που τους έριξε το ασάλευτο. Ας είναι αιωνία η μνήμη τους. Ας προσευχόμαστε για τις ψυχές τους κι ας τις παρακαλούμε, με την παρηρησία που σίγουρα έχουν, να δέονται στον Κύριο για όλους εμάς.

Αγαπημένοι συγγενείς των αδικοχαμένων συμπατριωτών μας,

Είμαι σίγουρη ότι οι ψυχές τους είναι ευτυχισμένες, γιατί τους θυμάστε, από ψηλά βλέπουν τον αγώνα σας για να δικαιωθούν, την πάλη σας να σταθείτε όρθιοι και να στηρίξετε τα παιδιά τους που έμειναν πίσω. Ο Θεός να σας δίνει κουράγιο και

να σας δυναμώνει!